

Елисавета Багряна

Светлина

Изправена до малката врата
като огромен знак на удивление
пред пътя, виещ се в безкрайността,
пред неизгледното поле зелено –

тополата пронизва небосклона.
Аз знам – когато в нейното подножие
отметне сянката една колона
и слънцето глава зад нея сложи,

тогава там тръбите затръбят –
в града и хилядите морни тръгват
да дирят одих и забрава,
умората и грижата изтръгващи.

Тогава ти повдигаш отмалял
чело от своя труд и в твойта мисъл
аз оживявам
пак – и она бял,
извиващ път към мене те пониса.

И аз запявам. Искам тоя свят
с възторжената песен да изпълня.
Да бъде с нея пътя ти зелят,
като река към мен да носи чълна ти.

Да бъде искам слънце и луна,
за да изпълвам нощите и дните ти
с неугасима, жива светлина –
от дълбините долу – до зенита!

КРАЙ

© Елисавета Багряна

Източник: Словото

Набиране: Елена Николова

Издание: Елисавета Багряна. „Амазонка. Избрана лирика в два тома.“ „Български писател“. С. 1973

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11757>]